

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 933/2015
03.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца А.С. из Л., чији је пуномоћник М.М., адвокат у Ј., против туженог М. Д.О.О. Б., чији је пуномоћник М.И., адвокат у Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3926/14 од 19.12.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3926/14 од 19.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу број Гж1 3926/14 од 19.12.2014. године, је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Алексинцу број П1 1/14 од 03.09.2014. године којим је поништено као незаконито решење туженог број 13/10976 од 01.10.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог 01.10.2013. године, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара.

Против назначене пресуде Апелационог суда у Нишу тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се повреду у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну

повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП учињену пред првостепеним судом, а због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је засновао радни однос код туженог уговором о раду број 6761 од 20.08.2013. године на пословима оператера на бензијској станици А.г., на одређено време до 12 месеци због привременог повећања обима посла и на рад је ступио 01.09.2013. године. Тужилац је 20.09.2013. године лишен слободе због постојања сумње да је извршио кривично дело и одређен му је притвор у коме је био до 21.10.2013. године. Решењем Основног суда у Нишу број К 2306/13 од 18.11.2013. године је обустављен кривични поступак против тужиоца због одустанка ОЈТ од оптужбе. Тужени је донео решење 01.10.2013. године број 13/10976 којим је тужиоцу отказао уговор о раду због смањења обима посла, те му је престао радни однос са истим датумом. Утврђено је да код туженог није дошло до смањења обима посла у време доношења решења о отказу већ да је и након што је тужиоцу престао радни однос постојао исти обим посла због чега је на његово место примљен други радник Б.Б.. и то 08.10.2013. године. У периоду од запослења, престанка радног односа, па и на дан 01.04.2014. године код туженог је било предвиђено да на овој бензијској станици раде четири радника оператера и један тренер.

На основу овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду.

Тужилац је радни однос засновао на одређено време применом члана 37. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005 и 61/2005), због повећаног обима посла и то најдуже до 12 месеци. Тачна је ревизијска тврдња да је тужиоцу могао да престане радни однос у оквиру периода на који је примљен од 12 месеци, али тај отказ мора да буде законит, што у конкретном случају није било. Наиме, тужени је очигледно тужиоцу уместо решења којим би га удаљио са рада јер му је био одређен притвор и уместо да примени одредбу члана 166. Закона о раду, донео решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду, а као разлог је навео смањење обима посла. У поступку је утврђено да обим посла код туженог на бензијској станици на којој је тужилац био радно ангажован, није смањен. У прилог томе говори и чињеница да је осам дана након што је тужиоцу отказан уговор о раду на његово радно место примљен други радник Б.Б.. Овакво понашање туженог указује да је решење о отказу уговора о раду незаконито и стога га је ваљало поништити.

Ревидент у претежном делу оспорава правилност утврђеног чињеничног стања пред првостепеним судом што није дозвољено у ревизији (члан 407. став 2. ЗПП). Неосновани су и ревизијски наводи да је погрешно примењено материјално право. Ревидент се и надаље позива на смањен обим посла, супротно утврђеним чињеницама пред нижестепеним судовима, занемарујући при томе и чињеницу да је на тужиочево радно место осам дана након престанка радног односа примљен други радник и да ни актима туженог није дошло до промене броја извршилаца на бензијској станици на којој је тужилац радио.

Из наведених разлога, ревизија туженог је оцена као неоснована, па је оцењено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**